

Yaşlıydı Ağlıyordu

— Mikdadi · 12 Şubat 2016

Yaşlıydı ağlıyordu

Yaşlıydı ağlıyordu yol üstüne çıkmıştı
Üstü başı perişan, yorgundu üşüyordu
Üzgündü kederliydi, hayatından bıkmıştı
Neredeyse orada bayılıp düşüyordu

Selam verdim almadı, duymadı, ya dalgındı
Elleri titriyordu, korkuyordu yılgındı
Dışarı atmışlardı, evlatları çılgındı
Öldürecekler diye bir korku taşıyordu

Yaramaz oğulları karşısında durdular
Malına konmak için ona tuzak kurdular
Ölsün mal bize kalsın, diye onu vurdular
Öyle korkutmuşlar ki sahneler yaşıyordu

Tapu senet ne varsa yanına almış idi
Kaçmıştı ellerinden, ortada kalmış idi
Oturmuş kara, kara efkâra dalmış idi
Kime gidebilirdi sekseni aşıyordu

Ona iyi yaklaştım, bir daha selam verdim
Muradım yardım etmek yoktu başka bir derdim
Toparlandı konuştuk, her bir sırrına erdim
Konuştu rahatladı gözleri ışıyordu

Ben onların hepsini bir odaya sığdırdım
Çalıştım çabaladım biriktirdim yığdırdım
Ne ele muhtaç ettim ne de boyun eğdirdim
Anlattıkça anlattı dedikçe coşuyordu!

Her birinin katı var mesleği var işi var
Hiçbiri fakir değil ekmeği var aşısı var
Her birini everdim evladı var eşi var

Dopdoluydu besbelli arada döşüyordu

Miras için ölmeden sıkıştırıp durdular
Ona moruk sözünü yakıştırıp durdular
Gelinleri bir yandan çekştirip durdular
Ağlayışı bundandı gözleri şişiyordu

Onun acı halini baba olan anlardı
Dünyasını yıktılar tek umudu onlardı
Aslında iyidiler, saygılı insanlardı
Ne diye azmışlardı o bile şaşiyordu

Mikdadî hayret deyip sözü bağlayıverdi
İhtiyarın halleri beni dağlayıverdi
İşte budur hikâyem deyip ağlayıverdi
Onun ağlayışları sinemi deşiyordu

Ozan Mikdadî